

דרורה דקל

שלושה ימים אחרי קום המדינה נולדה דרורה במרתף בית חולים הדסה בתל אביב. המלחמה הייתה בעיצומה וכמו בחייה של דרורה שמחה וטרגדיה התערבבו ויצרו מרחב צמיחה במציאות שברירית, גאוה במדינה החדשה ובצברים בני הארץ אל מול החידלון ותהום הכאב של עולי אירופה.

החיים של דרורה הם מסע עם רבדים רבים. אמה הייתה ניצולת שואה, אישה שהרבתה לשתוק, אביה מראשוני טכנאי חיל האוויר, קצין שבהמשך שרת בביה"ס הטכני של חיל האוויר במשרת חינוך. וכתב את רוב חוברות הלימוד. שניהם נשאו איתם שבר ואובדן שהורגשו היטב בבית. המשפחה עברה ממקום למקום בעקבות עבודת האב, דרורה ושני אחיה היטלטלו כמו בים לא צפוי, בבית ששרוי במצבי רוח משתנים, קרירות וריחוק, אך בתוך אלה הייתה גם אהבה בלתי מתפשרת לתרבות ואומנות, ספרות ומוזיקה.

בגיל 17 דרורה כבר פלסה את דרכה לעולם החינוך. היא למדה להיות גננת ומורה בכתות צעירות במסלול לימודים שהיה אפשרי באותם ימים והגיעה לקיבוץ אילות שנה לפני גרעין הנחל שלה כמורה חיילת שם הקימה את גן הילדים הראשון והייחודי באילות.

אחרי שהתחתנה וילדה את שני ילדיה, עברה עם משפחתה להתגורר בבית העמק, ובהמשך קבעו את מקומם בקיבוץ כברי. דרורה עסקה בחינוך בבית הספר בכברי, הייתה מחנכת ומורה ועבדה במכון לשיפור דרכי הוראה באורנים במקביל לא הפסיקה להתעניין באומנות.

כשהיא קרובה לגיל ארבעים החליטה לצאת ללימודי אומנות, לא בקלות התקבל בקיבוץ הרעיון שתצא ללמוד אבל דרורה הייתה נחושה. היא למדה ארבע שנים במדרשה לאומנות ברמת השרון והמשיכה לעוד שנתיים לימודי תואר ואוצרות.

מ 1993 ניהלה ואצרה את הגלריה בכברי וב 2012 הייתה ממובילי השינוי של הגלריה מגלריית כברי לגלריה שיתופית בה חברים אומנים יהודים וערבים. בשנה זו הפסיקה את פעילותה זו אחרי 25 שנים.

דרורה היא אמנית ואוצרת. הציגה ואצרה תערוכות רבות ומשובחות, עבודותיה עוסקות בביוגרפיה שלה ושל המדינה, במשך עשור יצרה סביב חוויית השואה של השורדים ושל הדורות שחיו בצילם, בשתיקה וקשר שתיקה, בנשים וגברים, ילדות וכאב, באהבה ושיבירה וכל זאת עשוי באסתטיקה וברבדים רבים בהם מוכמנים רגשות מעורבים וחוויית חייה הרב שכבתיים.

שמלת הקרינולינה המוצגת בתערוכה היא יצירה מתוך התערוכה "המצב קרינולינה" שיצרה ב-1996, הקרינולינה מסמלת את התקופה הויקטוריאנית בה האישה הייתה אסירה בשמלתה. כלוב בדמות גוף אישה שהוא למעשה אל זמני. זו עבודת מחאה פמיניסטית. השמלה שהייתה מוצגת בפח מגלון עברה שינוי ב-2011 לקראת הצגתה בתערוכה בבית האמנים בירושלים, ונצבעה באדום.

"הביוגרפיה שלי היא סוג של נדוניה בעיקר זו שקיבלתי מאמא שלי" אומרת דרורה. הטיפול באם הדיכאונית והמסוגרת בסוף ימיה, "יסורי" חייה של אימה יחד עם יופייה, כישרונותיה ויכולתה להתעלות הם הדבר שדרורה נושאת עימה ולומדת לקבל באהבה והבנה.

"קִשְׁנוּ לְדַתִּי לֹא יִדְעֵתִי לְשָׂאֵל"

למה צלבי קרס מהלכים בך כמו דָּבָק דוּ צְדָדִי" היא כותבת לאימה באחד משיריה